

Arrest

nr. 268 170 van 11 februari 2022
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: 1. ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE
2. ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2021 (zaak nr. X).

Gezien het verzoekschrift dat X op 26 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2021 (zaak nr. X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 20 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaten M. VANDEWALLE *loco* B. SOENEN en A. HAEGEMAN *loco* V. MEULEMEESTER en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

Verzoekster, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 1 februari 2020 België binnen met een fotokopie van haar paspoort en van haar identiteitskaart en verzoekt op 6 juli 2020 om internationale bescherming. Op 12 augustus 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing

houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Homs. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming haalt u volgende feiten aan.

Op 10 maart 2013 verliet u Syrië en reisde u naar Algerije. In 2014 reisde u via Marokko en Spanje verder naar Frankrijk. In Spanje en Frankrijk gaf u vingerafdrukken maar diende u geen verzoek tot internationale bescherming in. Op 18 december 2014 kreeg uw zoon R. S. (...) de vluchtelingenstatus in België. U reisde vanaf dan heen en weer tussen uw verblijfplaats in Parijs en S. (...) in België. In 2020 brak S. (...) zijn been en keerde u niet meer terug naar Parijs. Op 6 juli 2020 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u de verblijfskaart van uw zoon, uw identiteitskaart en uw paspoort en de paspoorten van uw kinderen M. (...) en B. (...) voor.

B. Motivering

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen uw administratief dossier, meerbepaald de Eurodac Search Result d.d. 06/07/2020, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Frankrijk. U verklaart dat u niet op de hoogte was van de internationale bescherming die u geniet in Frankrijk (CGVS, p.2).

Voor zover u argumenteert dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Frankrijk moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meerbepaald de Eurodac Search Result d.d. 06/07/2020 blijkt dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, een ander verzoek om internationale bescherming werd ingediend en opgetekend, d.i. in Frankrijk op 05/12/2014. Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidstaat in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure(s) waarvan sprake in te leiden.

In de hypothese dat u in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 21/06/2021 werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdat u uw verzoek in België inleide, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale

rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

U verklaart dat u omwille van uw zoon S. (...) naar België gekomen bent. U wilt niet terug naar Frankrijk gaan. U haalt aan dat u in Frankrijk opgepakt werd en acht uur lang vastgehouden werd in het kader van uw asielpcedure (CGVS, p.4). U maakt niet aannemelijk dat uw rechten hierbij geschonden werden. Verder beperkt u zich tot het opwerpen dat internationale bescherming zonder geld en uitkering niets is. (CGVS, p.4) Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Frankrijk te weerleggen.

Het loutere feit dat u een familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming in België heeft géénszins automatisch tot gevolg dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om u een internationale beschermingsstatus te verlenen.

Elk verzoek om internationale bescherming dient integendeel op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming, in het bijzonder het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie maar niet aantoont dat deze bescherming die u verleend werd niet langer actueel of niet toereikend zou zijn (waardoor – opnieuw – een nood aan internationale bescherming in uw hoofde zou ontstaan). Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon. Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw familiale situatie.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Frankrijk geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De documenten die u voorlegt kunnen deze beslissing niet wijzigen. Uw identiteitskaart en de paspoorten die u voorlegt hebben louter betrekking op uw identiteit en afkomst uit Syrië, dewelke niet betwist wordt door het CGVS. De verblijfsstatus van uw zoon wordt evenmin betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Frankrijk en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.”

2. Over de rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoekster op 25 augustus 2021 een verzoekschrift heeft ingediend met het oog op de hervorming van de beslissing van de commissaris-generaal van 12 augustus 2021 houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) en dat zij op 26 augustus 2021 een nieuw verzoekschrift indiende dat evenzeer bedoeld is om de hervorming of de nietigverklaring van voormelde beslissing te verkrijgen.

In casu dient dan ook te worden verwezen naar artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), dat als volgt luidt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te

oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften."

Met toepassing van deze bepaling worden de beroepen met nr. 265 081 en nr. 265 091 van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting gewezen op het bepaalde in artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet, vraagt de raadsvrouw van verzoekster in de zaak met rolnummer 265 091 de toepassing van de wet en stelt de raadsvrouw van verzoekster in de zaak met rolnummer 265 081 zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Aangezien verzoekster niet uitdrukkelijk het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan de Raad dient te oordelen inzake de beslissing van de commissaris-generaal van 12 augustus 2021 houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat), zal de Raad in toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet oordelen op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, met name het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 265 091, en wordt verzoekster eveneens in toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet geacht afstand te doen van haar verzoekschrift in de zaak met rolnummer 265 081.

De Raad zal bijgevolg enkel uitspraak doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer 265 091.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 265 091

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Na een theoretische toelichting bij enkele van de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen, laat verzoekster wat betreft de beweerde internationale bescherming in een andere EU-lidstaat het volgende gelden:

"Het CGVS beweert in de bestreden beslissing dat uit de elementen van het administratief dossier, meer bepaald de Eurodoc Search Result dd. 06.07.2020, blijkt dat de verzoekster reeds internationale bescherming zou genieten in een andere lidstaat, meer bepaald Frankrijk.

Verzoekster wenst er echter op te wijzen dat het bovenstaande geenszins afgeleid kan worden uit het Eurodac Search Result dat werd opgenomen in het administratief dossier dat werd bezorgd aan haar advocaat.

(zie het stuk 2)

Het is namelijk zo dat de ISO-code (die de betreffende lidstaat aanduidt bij de EURODAC ID) op deze pagina niet mee werd ingescand :

(...)

(zie het stuk 2)

Deze ISO-code zou aanduiden in welk land zij op 05.12.2014 haar vingerafdrukken heeft moeten afgeven.

Dat wil echter nog niet zeggen dat dit ook het land is waar zij de beweerde internationale bescherming verkreeg! Hiervoor dient er nog een "1" na de ISO-code te staan.

(zie nota 08.01.2020 betreft Eurodac hit 'M', stuk 2)

Er is geen "1" zichtbaar!

Zoals de verzoekster aangaf op haar interview bij DVZ heeft zij geen verzoek om internationale bescherming ingediend in een andere lidstaat:

(...)

(zie het stuk 2)

Verzoekster verklaarde ook tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 21.06.2021 dat zij geen weet heeft van een mogelijke internationale bescherming.

Er kan echter niet nagegaan worden welke vragen haar hierover werden gesteld aangezien de notities van dit persoonlijk onderhoud niet werden toegevoegd aan het administratief dossier dat werd bezorgd aan haar advocaat.

(zie het stuk 2)

Mogelijks werden haar vingerafdrukken geregistreerd in Spanje of Frankrijk en verwijst de Eurodac Search Result dd. 06.07.2020 hiernaar.

Over de beweerde internationale bescherming in een andere lidstaat bestaat dan ook minstens redelijke twijfel gezien verzoekster hiervan nooit op de hoogte werd gesteld. Laat staan dat er kan worden vastgesteld in welke lidstaat.

Er kan onmogelijk met zekerheid gezegd worden dat de verzoekster internationale bescherming zou hebben gekregen in Frankrijk, zoals het CGVS beweert. Minstens blijkt dit niet uit het administratief dossier zoals werd gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Het verzoek om internationale bescherming van verzoekster dient dan ook beoordeeld te worden ten opzichte van Syrië."

Over haar kwetsbaarheid stelt verzoekster het volgende:

"Er werd in de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met de kwetsbare situatie van verzoekster.

Verzoekster is een oudere vrouw die reeds veel heeft meegemaakt en dan ook psychologisch kwetsbaar is.

Haar volledige familie bevindt zich in België, zij heeft enkel hier een opvangnetwerk.

Vijf van de kinderen van verzoekster verblijven in België:

- S. A. (...), wonende te Sint-Jans-Molenbeek (OV (...)) ;
- A. A. (...), wonende te Schaarbeek (OV (...)) ;
- Y. A. (...), wonende te Brussel (OV (...)) ;
- M. A. (...), wonende te Sint-Jans-Molenbeek (OV (...)) ;
- B. A. (...), wonende te Sint-Jans-Molenbeek (OV (...)).

Daarnaast verblijft haar moeder F. Q. (...) (OV (...)) in Schaarbeek.

Ten slotte heeft zij ook meerdere zussen en broers die in België verblijven:

- H. A. (...), wonende te Molenbeek ;
- Ha. A. (...), wonende te Anderlecht ;
- Hu. A. (...), wonende te Molenbeek ;
- M. A. (...), wonende te Brussel ;
- A. A. (...), wonende te Brussel ;
- K. A. (...), wonende te Brussel.

Haar scheiden van haar familie zou dan ook zeker een schending van het artikel 8 EVRM uitmaken en bovendien nefast zijn voor haar kwetsbare toestand.

Uit de motivering van de bestreden beslissing valt niet af te leiden dat dit mee in overweging is genomen wat minstens een schending is van de motiveringsverplichting."

Over haar situatie in Frankrijk zet verzoekster ten slotte het volgende uiteen:

"Het Commissariaat-generaal is van mening dat uit de verklaringen die de verzoekster heeft afgelegd zij geen blijk geeft dat zij in Frankrijk zich zou bevinden in de door het EU-HvJ omschreven situatie van materiële deprivatie.

Het dient de situatie te betreffen waarin:

"De onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid"

Verzoekster is van mening dat zij in Frankrijk wel in een situatie zou terechtkomen waardoor het Commissariaat-Generaal had dienen te besluiten tot een andere beslissing, zeker gezien de huidige Covid-19 pandemie.

a) Aangaande de nakende dakloosheid

De verzoekster verwijst vooreerst naar het meest recente Aida Rapport Frankrijk waaruit blijkt dat de toegang tot huisvesting zeer moeilijk is.

"(...)"

(zie het stuk 3, p. 154)

De kans dat de verzoekster op straat terechtkomt wanneer zij teruggestuurd wordt naar Frankrijk is dan ook zeer hoog.

b) Aangaande de toegang tot de arbeidsmarkt

Het is daarnaast hoogst onwaarschijnlijk dat verzoekster toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt:

"(...)"

(zie het stuk 3, p. 155)

Verzoekster zou in Frankrijk dus weldegelijk in de door het EU-HvJ omschreven situatie van materiële deprivatie terechtkomen."

3.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift wordt het "Country report: France" van AIDA van maart 2021 (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

3.3.1.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

3.3.1.2. De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavig beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de nood aan internationale bescherming uitspraak wordt gedaan.

3.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoekster indiende niet-ontvankelijk is omdat (A) uit de elementen in het administratief dossier blijkt dat zij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Frankrijk, omdat (B) zij het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Frankrijk geëerbiedigd worden niet weerlegt en omdat (C) de documenten die zij voorlegt deze beslissing niet kunnen wijzigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke

juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt als volgt:

"(...)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(...)"

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster reeds internationale bescherming geniet in Frankrijk:

"Uit de elementen uw administratief dossier, meerbepaald de Eurodac Search Result d.d. 06/07/2020, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Frankrijk. U verklaart dat u niet op de hoogte was van de internationale bescherming die u geniet in Frankrijk (CGVS, p.2).

Voor zover u argumenteert dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Frankrijk moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meerbepaald de Eurodac Search Result d.d. 06/07/2020 blijkt dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, een ander verzoek om internationale bescherming werd ingediend en opgetekend, d.i. in Frankrijk op 05/12/2014. Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidstaat in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure(s) waarvan sprake in te leiden.

In de hypothese dat u in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 21/06/2021 werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdát u uw verzoek in België inleide, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt."

Verzoekster betwist dit en wijst erop dat uit het Eurodac Search Result dat werd opgenomen in het administratief dossier dat werd bezorgd aan haar advocaat niet kan worden afgeleid dat zij in Frankrijk een internationale beschermingsstatus heeft, nu *"de ISO-code (die de betreffende lidstaat aanduidt bij de EURODAC ID) op deze pagina niet mee werd ingescand"* en er bovendien geen "1" zichtbaar is na de ISO-code. Zij herhaalt bijgevolg haar eerdere verklaringen dat zij geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere lidstaat en stelt dat onmogelijk met zekerheid gezegd kan worden dat zij internationale bescherming zou hebben gekregen in Frankrijk.

De Raad stelt vast dat het Eurodac Search Result dat verzoekster bij haar verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoekster, stuk 2) een onvolledige fotokopie betreft van het Eurodac Search Result in het administratief dossier, dat eveneens onvolledig is. Dit neemt niet weg dat in laatstgenoemd stuk genoegzaam kan worden gelezen dat de ISO-code de letters "FR" vermeldt en dat deze code wordt gevolgd door het cijfer "1" (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, map met 'Landeninformatie', Eurodac Search Result).

Aldus volgt de Raad op basis van de stukken van het administratief dossier de commissaris-generaal waar deze vaststelt dat verzoekster reeds internationale bescherming geniet in Frankrijk. Dat verzoekster verklaarde dat zij hiervan geen weet zou hebben, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Voorts zijn er geen indicaties dat verzoekster in Frankrijk thans niet langer internationale bescherming zou genieten.

Aangezien er dus geen indicaties zijn dat de geldigheid van haar status van persoon die internationale bescherming geniet in vraag moet worden gesteld, wijst niets er op dat verzoekster niet zou kunnen terugkeren naar Frankrijk, of dat, mocht dit het geval zijn, haar verblijfsvergunning die verband houdt met haar status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen, en dat zij er de haar verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

De Raad merkt in dit verband op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoekster levert dit bewijs niet.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Frankrijk en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem*

niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 101).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Frankrijk sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Te dezen geeft de door verzoekster in het verzoekschrift aangehaalde landeninformatie weliswaar aan dat statushouders in Frankrijk geconfronteerd kunnen worden met moeilijkheden op het vlak van huisvesting en tewerkstelling, doch deze informatie laat niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Frankrijk voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar

Frankrijk *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Franse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Zonder deze moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in deze informatie geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*.

Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terecht komt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93, en HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52).

Te dezen voert verzoekster aan dat zij zich in een kwetsbare situatie bevindt, nu zij *“een oudere vrouw (is) die reeds veel heeft meegemaakt en dan ook psychologisch kwetsbaar is”* en wiens volledige familie zich in België bevindt. De Raad wijst erop dat verzoekster in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van enige kwetsbaarheid omwille van haar leeftijd of haar psychologische toestand. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekster 54 jaar oud blijkt te zijn, een leeftijd die niet dermate hoog is dat *a priori* dient te worden aangenomen dat zij bijzonder kwetsbaar is en daardoor buiten haar wil en persoonlijke keuzes om zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, en dat verzoekster geen attesten voorlegt waaruit een psychologische kwetsbaarheid kan blijken. Wat haar familie betreft, stelt de Raad nog vast dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verklaarde dat een van haar kinderen in Parijs woont en dat zij verschillende zussen en andere familieleden heeft die in Parijs of Rijsel wonen (adm. doss., stuk 8, Deel DVZ, Verklaring DVZ, p. 9 en 11, nrs. 16, 17 en 21). Dat haar volledige familie zich in België bevindt, zoals verzoekster in haar verzoekschrift betoogt, is een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die hiermee in strijd is.

Verzoekster voert verder aan dat er een zeer hoge kans is dat zij op straat terechtkomt wanneer zij teruggestuurd wordt naar Frankrijk en dat het daarnaast hoogst onwaarschijnlijk is dat zij er toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt. Zij haalde in de loop van de administratieve procedure echter op geen enkel moment problemen van huisvesting of tewerkstelling aan. Bovendien blijkt uit haar verklaringen bij de DVZ dat zij in Frankrijk in een hotel verbleef waar veel Syriërs woonden (adm. doss., stuk 8, Deel DVZ, Verklaring DVZ, p. 14, nr. 32). Op het CGVS verklaarde zij ook nog dat zij in Parijs bij haar verwant verbleef (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3).

Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat zij volledig afhankelijk is van overheidssteun en bij terugkeer naar Frankrijk buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om zou terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoekster de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“U verklaart dat u omwille van uw zoon S. (...) naar België gekomen bent. U wilt niet terug naar Frankrijk gaan. U haalt aan dat u in Frankrijk opgepakt werd en acht uur lang vastgehouden werd in het kader van uw asielprocedure (CGVS, p.4). U maakt niet aannemelijk dat uw rechten hierbij geschonden werden. Verder beperkt u zich tot het opwerpen dat internationale bescherming zonder geld en uitkering niets is. (CGVS, p.4) Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Frankrijk te weerleggen.

Het loutere feit dat u een familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming in België heeft géénszins automatisch tot gevolg dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om u een internationale beschermingsstatus te verlenen.

Elk verzoek om internationale bescherming dient integendeel op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming, in het bijzonder het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie maar niet aantoon dat deze bescherming die u verleend werd niet langer actueel of niet toereikend zou zijn (waardoor – opnieuw – een nood aan internationale

bescherming in uw hoofde zou ontstaan). Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon. Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw familiale situatie.

(...)

De documenten die u voorlegt kunnen deze beslissing niet wijzigen. Uw identiteitskaart en de paspoorten die u voorlegt hebben louter betrekking op uw identiteit en afkomst uit Syrië, dewelke niet betwist wordt door het CGVS. De verblijfsstatus van uw zoon wordt evenmin betwist."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoekster geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van haar niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroept op de beschermingsstatus die haar in Frankrijk reeds werd toegekend. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Frankrijk zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op verzoeksters specifieke omstandigheden verhinderen. Haar verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Gezien verzoekster internationale bescherming geniet in Frankrijk, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet in haar specifieke situatie niet van toepassing is en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.7. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

Het beroep in de zaak met rolnummer X wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN